

OROSHÁZI KATOLIKUS TUDÓSÍTÓ

XVI. évfolyam 2. szám

2019. Szent István

Légy áldott, Szent István király!

A magyar törzsek fejedelmei között Géza különleges hatalmi pozíciót vívott ki magának. Nyugat felé fordult, és megnyitotta az ország kapuit a kereszténység előtt. Beengedte az országba Pilgrim passauai püspök követeit. Egyes források szerint a bajor papok egyike keresztelte meg őt és kisgyermek fiát, Vajkot, aki a kereszttség vizében és lélekben történt szent újjászületésekor a passauai egyházmegye védőszentje után az István nevet kapta.

Az Érdy-kódex leírása szerint Géza felesége, Sarolta csodálatos álmot látott fia születése előtt. Egy tündöklő, égi fényben megjelent férfi szólt hozzá: bízzál Istenben és légy bizonyos benne, hogy fiat szülsz, ki először visel ebben az országban koronát, és majd a népen királyként uralkodik. A kereszttségben az

én nevemet add neki. Sarolta kérdezte, hogy ki ő? Mire a férfi így felelt: én vagyok István, a hívők közül legelső, ki Jézusért a mártírkoronát kiérdemeltem.

A Hartvik püspök által a 12. században írt legenda így beszéli el István születését és megkeresztelését: „Közben megszületett a fejedelem Istentől megjövendölt fia, akit a próféta szerint ismert az Úr, még mielőtt a méhben megfogant volna, és akinek, mielőtt megszületett, első vértanúja nevét adta. Ezt Isten kedveltje, Adalbert püspök, hite őszinteségeért a kereszttség fehér ruhájába öltöztette, és ő lett lelki gyámola. Akkor az István nevet kapta; hiszszük, hogy Isten is ezt akarta, mert ami István a görög nyelvben, korona a latin beszédben. Mivel Isten azt óhajtotta, hogy e világban

Légy áldott, Szent István király!

folytatás a címlapról

is királyi hatalom koronázza, s a jövőben váltsa fel az örökké tartó boldogság koronájával, kijelölte őt az örök, el nem múló dicsőség elnyerésére.”

Géza, hogy a kereszténység felvételét és ezzel kapcsolatban a nyugati orientációt biztosítsa, s házának hatalmát megszilárdítsa, kizárta a trónöröklésből versenytársát, Koppányt, és természetesen ugyan kicsiny, de jellemében, bátorságban és helytállásban messze kiemelkedő fiát, Istvánt jelölte utódjává. Prágából meghívta Adalbert püspököt, hogy a megtérést elmélyítse. Adalbert bérmálta meg a fejedelmi ifjút.

Ő közvetítette 995-ben az István és a bajor hercegnő, Gizella között létrejött házasságot is. Az ifjú trónörökös atya halálakor, 997-ben vette át a hatalmat.

Azonban véres csatákat kellett még vívnia az ellene fölkelt törzsfőkkel. Koppány fölött Veszprém mellett aratott győzelmet, ezzel megmentette az országot a pogányságba való visszahulástól. A Konstantinápolyban megkeresztelt Gyula és Ajtony leverése pedig Bizánchoz való csatlakozásunk tervét hiúsította meg.

Istvánt diplomáciai és politikai érzéke korának, sőt mondhatni, az egész magyar történelemnek legnagyobb államférfiává avatta. Politikai, vallási és társadalmi szempontból egyaránt ő teremtette meg Magyarországot, ő jelölte ki és biztosította a jövőbe vezető utat népének.

A magyar katolikus egyházat is ő teremtette meg. Szerzetes papokat hívott Bajorországból, Csehországból, Olaszországból – bencéseket, Dél-Magyarországra pedig a görög bazilita rend férfi és női tagjait. Szent Márton hegyén (Pannonhalmán) apátságot alapított. Sok kolostort létesített, amelyek missziós központjai és gyűjtőpontjai lettek a vallásos s kulturális életnek. István elrendelte a vasárnap megszentelését és minden tíz falu számára templom építését. Saját költségén emelt Esztergomban, palotája közelében székesegyházat, Veszprémbe női apátságot építtetett, és fölépíttette Budán a Szent Péter és Pál-templomot.

Ami a keresztény vallással és keresztény törvénnyel nem volt összeegyeztethető, annak hadat üzent és büntetéssel sújtotta. Nem nyúlt azonban a régi mondákhoz és énekekhez; a pogány korból származó népszokásokat, ha az új hittel nem ellenkeztek, megőrizte vagy megtöltötte őket keresztény tartalommal.

István a keresztény magyar szellemet külföldön is jelenvalóvá tette: Jeruzsálemben bencés kolostort, Rómában zarándokházat, Konstantinápolyban díszes templomot építtetett.

Egyik fő munkatársa, a 993-ban Prágából érkezett Asztrik szerzetes II. Szilveszter pápához fordult István jogai megerősítéséért. Célja az volt, hogy a keresztény királyság méltóságára emelkedjék, és már eleve kizárjon mindenféle függőséget a német birodalomtól és a szomszédos bajor egyháztól, s országa egyházát az állammal szorosabban egybekapcsolja. Asztrik kieszközölte urának a koronát, az előtte hordozott keresztet és

Benczúr Gyula: Vajk megkeresztelkedése

azt az apostoli kiváltságot, hogy püspökségeket alapíthasson és egyházi főméltóságokat nevezhessen ki.

Istvánt az 1000. év karácsonyán kenték föl és koronázták királlyá Esztergomban. Ez egyenlő volt szuverén királyi méltóságra emelésével és apostoli küldetésének elismerésével. A pápától kapott előjogra támaszkodva birodalmának szilárd egyházi szervezetet adott: országát tíz püspökségre osztotta, köztük két érsekséget alapított Esztergomban és Kalocsán.

Mint uralkodó István tudatában volt Isten előtti felelősségének. Ragyogó példája volt ennek, hogy Szent István templomában évente letette hivatalát annak jeléül, hogy csak kölcsön kapta Istentől, és annak bizonyosságára, hogy hatalmát Istennek áldozza.

„Miután Krisztus katonája legyőzte az ellenséget, lelki örömmel eltelve elhatározta, hogy minden képességét és minden szándékát az evangélium magjának melegágyává teszi. Alamizsnálkodással és imádkozással töltve idejét gyakran borult a szentegyház padlójára, s könnyeit hullatva bízta Isten akaratára tervének teljesedését, hogy az, aki az Úr nélkül mit se tudna tenni, ha az Ő rendelkezésének betöltése segíti, a kitervelt jót erényes kezdeményezésekkel véghezvihesse.” (Részlet a Hartvik-legendából)

Lelki aculata az *Intelmekben* (műfaja szerint „fejedelemtükörben”) is kirajzolódik, amely fiának, Imre hercegnek készült. Talán nem maga István írta, de mindenesetre az ő közelében,

politikai s erkölcsi elvei értelmében szerkesztették. Többek között a következő uralkodói szabályok találhatók benne: „*Uralkodjál szelíden, alázattal, békésen harag és gyűlölködés nélkül! A király koronájának legszebb ékszerei a jótettek; azért illő, hogy a király igazságossággal és irgalmassággal, valamint a többi keresztény erénnyel ékeskedjék. Minden nép saját törvényei szerint él; add meg az országnak a szabadságot, hogy aszerint éljen!*”

Szent István élete alkonyát beárnyékolta, hogy fiát, Imre herceget 1031-ben egy vadászat alkalmával egy vadkan halálra sebezte.

Szent királyunk közel hetven éves korában, negyvenkét évi uralkodás után halt meg, 1038. augusztus 15-én, Mária mennybevitelének napján. Halála előtt a Szűzanyának ajánlotta az országot. Így vált Krisztus anyja a magyarok nagyszanyójává.

„... kezét és szemét a csillagokra emelve így kiáltott fel: *Ég királynője, e világ jeles újjászerezője, végső könyörgéseimben a szentegyházat a püspökökkel, papokkal, az országot a néppel s az urakkal a te oltalmadra bízom; nékik utolsó istenhozzádot mondván lelkemet kezedbe ajánlom* (vö. Zsolt. 30,6).” (Részlet a Hartvik-legendából)

Ikonográfiai hagyományunkká vált, hogy István királyt legtöbbször úgy ábrázolják, amint az országot és a nemzetet jelképező Szent Koronát a Boldogasszonynak följánlja. Ilyen ábrázolás szinte minden katolikus templomunkban látható.

„*A szentséggel és kegyelemmel teljes Szent István király azután országglásának negyvenhatodik (sic!) évében, a Boldogságos, mindenkoron szűz Mária mennybemenetelének napján kiragadtatott e hitvány világból és a szent angyalok társaságába került. Eltemették a fehérvári bazilikában, amelyet ő maga építtetett Isten szentséges anyja, a mindenkoron szűz Mária tiszteletére. Sok jel és csoda történt ott e Szent István király érdemeinek közbenjárására, a mi Urunk Jézus Krisztus dicsőségére és magasztalására, aki áldott legyen örökkön örökké, Ámen.*” (István király halálának leírás a Képes krónikában)

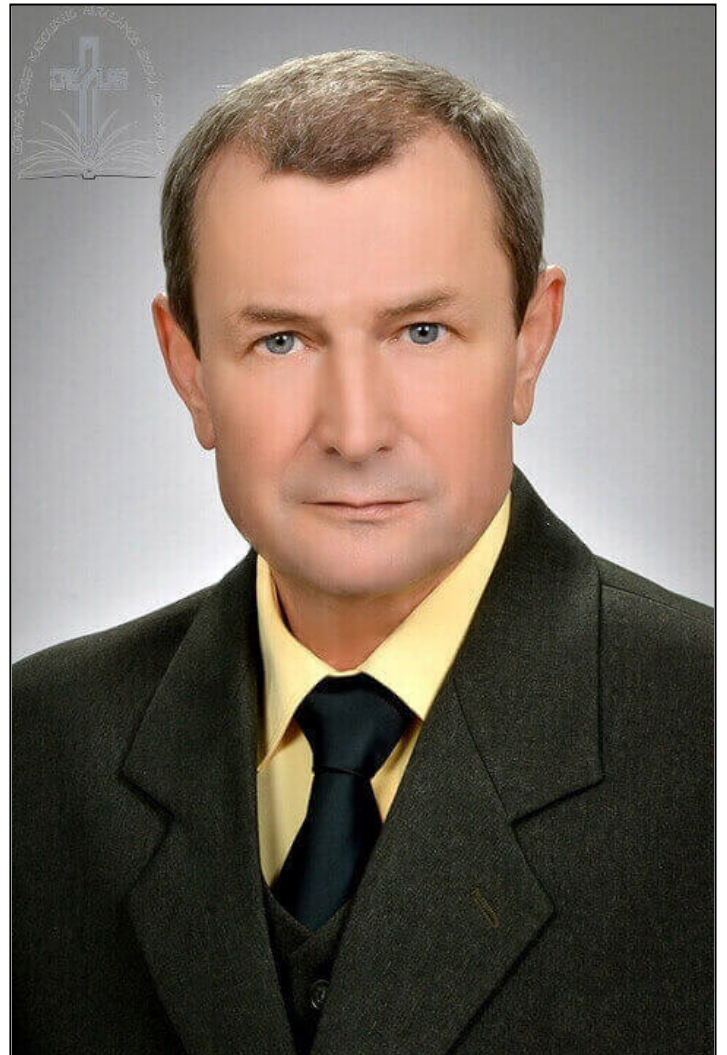
István a nép szívében mindinkább legendás hőssé, népe apostolává, védelmezőjévé és Magyarország eszményévé magasztosodott. Benne és vele a korona, királyság és nemzet szinte misztikus egységgé olvadt össze. Sírja sokat látogatott nemzeti búcsújáró hellyé vált; számos imameghallgatás és csoda történt ott.

Szent László király 1083. augusztus 20-án pápai engedéllyel, a magyar püspökök, apátok és előkelők jelenlétében oltárra emeltette Istvánt, Imrével és annak nevelőjével, Gellérttel együtt. Ez akkor egyenértékű volt a szentté avatással.

István tisztelete nemsokára elterjedt az ország határain túl is. XI. Ince pápa 1686 novemberében – Buda visszafoglalása alkalmából – az egész egyházra kiterjesztette szeptember 2-ára helyezett ünnepét. Ma a világegyház augusztus 16-án, a magyar egyház augusztus 20-án ünnepli. Ezen a napon az ünnepi szentmise után minden évben ünnepélyes körmenetben viszik a Szent István-bazilika körül szent királyunk épen maradt jobb kezét, a magyarság legtiszteltebb, szimbolikus jelentőségű ereklyéjét, a Szent Jobbot.

„Köszönjük neked, szent király, hazánkat és önmagunkat, ezt az első ezer évet itt, kérünk, ne vond el rólunk romolhatatlan jobbotat [...] Te vagy legendáink legnagyobbika, István, szent király, aki megnyitottad előttünk az élet kapuját. Amit te tettél, valóban az ég csodája volt, hitet adtál, jövődöt és anyanyelvünk legfigyelemreméltóbb elvont főneveit: józan határú emlékezés, felejtés és bocsánat.” (Részlet Szabó Magda *Amit tettél, az ég csodája volt* című írásából)

Magyar Kurir

Köszönjük, igazgató úr!

Bicsánszky József igazgató úr nyugdíjba vonult.

2011-ben kapott megbízatást, hogy szervezze át az önkormányzati iskolát és indítsa el a katolikus oktatást, szervezze meg az Eötvös József Katolikus Általános Iskola és Óvodát.

2011/2012-es tanév kezdete óta igazgatója az iskolának.

Emlékszem, nem volt viharmentes az iskola egyházi fenntartásba kerülése. Akkor még nem voltam itt, de Gyomaendrődön, ahol abban az időben szolgáltam, elhallatszotak a vihar hangjai.

Igazgató úr nagy érdeme, hogy jóságával, szelídségével, türelmével a vihart le tudta csendesíteni, és rövid idő alatt egy jó intézmény alakult ki vezetése alatt.

Azóta városunkban az általános iskolák közül egyedülállóan intézményünkben készülhetnek fel tanulóink a DSD nyelvvizsgára. Esti gimnáziumnak és informatikai tanfolyamoknak ad otthont intézményünk. A szoros együttműködés eredményeként a szentesi SILVER Táncsport Egyesület telephelyévé váltunk. Tantermeink, aulánk, az iskola környezete megszépült, műfüves pályánk megújult.

Köszönjük, igazgató úr, az elmúlt években végzett odaadó munkát. Kívánok, kívánunk nagyon boldog, hosszú és tartalmas nyugdíjas éveket, Isten áldásával!

Iványi László
esperesplébános

Igazán segíteni csak szeretetből, szeretettel lehet

A 2019. június 17-21-ig tartó KARITASZ táborról

Táborunk, Jézus három erényére alapult: a hitre, a reményre, a szeretetre.

Ez a három erény bemutatása, megismerése volt ennek a hétnek a fő gondolata.

Táborunk szervezése már jóval egy hónappal előbb megkezdődött. Először a hitoktatók segítségét kértük, hogy ajánljanak rászoruló alsótagozatos gyermekeket, akik szívesen eltöltenének a táborban egy hetet.

Tíz gyermek jelentkezett, akik elmondásuk szerint már nagyon várták a 17-i reggelt, amikor a Plébánián találkozhattak a többiekkel. Java részt ugyanabból az iskolából jöttek, így ha nem is voltak osztálytársak, de már ismerhették egymást.

Ennek a rendezvénynek a megvalósítását nagyban segítette, három önkéntesünk – Berhencz Nikolett, Kérdő Szilvia, Szivák Boglárka – akik, az államilag előírt, társadalmi kötelezettségeiknek tudhatták be ezt a tevékenységüket.

Hétfőn a reggeli után következett a

rövid bemutatkozás. Azért, hogy megkönnyítsük az első napokban a megszólításokat, mindenki kapott egy kis kitűzőt, keresztnévvel.

Imádság és egy kis uzsonna után eljött hozzánk Brigitta néni, akit már minden gyermek ismert, hisz ő az iskola egyik hitoktatója. A három Isteni erényről beszélt és közben a gyerekek a témához kapcsolódóan előnyomott lapokat színezhettek.

Ebédelni a Katolikus Iskola ebédlőjébe mentünk át, ezután, minden nap.

Délután az egyik karitasz tag – Erika – felajánlotta, hogy fia, aki ornitológus, szívesen tart egy kis madár-bemutatót. Majd különböző madarak hangját kellett felismerni a gyerekeknek.

Ez sok gyereknek meglepően jól ment. Utána, a Puzzle képek kirakásával különböző madarakat ismerhettek meg.

Foglalkozás után, ima és egy kis uzsonna volt. Már vége is lett, ezzel, a mai napnak.

Minden gyerek lelkesen mesélte,

otthon, a szülőknek, gondviselőknek, hogyan is telt az első nap a táborban.

Kedden reggel már ismerős volt a gyerekeknek a Plébánia épülete. Szaladtak fel az emeleti terembe, de előtte a már a tegnapi megismert Mackó kutya simogatása sem maradhatott el.

Mackó kutya Plébánosunk kedvenc újfundlandija, aki már 7 éve hű társa.

Reggeli után, irány a Máltai Játsszótér, ahol már várt bennünket a játszótér vezetője, aki rövid kisfilmben bemutatta a Máltai Lovagok eredetét, mai szerepüket és karitatív feladataikat. Hisz ezt a kiváló játszótér is ők hozták létre pár évvel ezelőtt. Ezután egyik karitasz-tagunk beszélt pár mondatban Szent Erzsébetéről, a KARITASZ védőszentjéről és egy kisfilmet is levetített.

Közben a gyerekek papírcsónakot hajtogattak, amire mindenki egy-egy kívánságot írhatott fel.

Ennek a csónaknak a másnapi programban volt nagy szerepe. Ezután a táborlakók megszállták a játszótér és egészen ebédig kihasználták a lehetősé-

A tábor résztvevői és a segítők

get a futkosásra, játszásra.

Jól elfáradva és éhesen indultunk ebédelni.

Ebéd után, ha már úgy is az Iskolában voltunk, kihasználtuk a lehetőséget és felmentünk az Emlékterembe, ahol egy korhűen berendezett régi osztálytermet néztünk meg mindazt, ami az Orosházi Értéktárba is bekerült. Itt, ebben a kiállításban, egy pedagógus bemutatta a gyerekeknek egy régi osztályterem berendezéseit. A palatáblát, a tintatartót, a régi szenes kályhát, a szemléltető eszközöket. A gyerekek nagy figyelemmel hallgatták és kérdésekkel halmozták el a pedagógust, aki türelemmel részletesen válaszolt minden feltett kérdésre.

Ezután átmentünk a Templomunkba, ahol Emike néni egy rövid ismeretűt tartott a templomunkról. Itt minden gyerek körbejárhatta a templomot. Felmentek a karzatra megnézték az orgonát is. Visszamentünk a Plébániára uzsonnázunk és már vége is volt ennek a napnak is.

Szerdán reggel már nagy volt az izgatóság, mert tudták – a gyermekek –, hogy ma megyünk Gyopárosfürdőre, a DOTTO kisvonattal. Évek óta ez a legnépszerűbb program a táborunkban. 9,30-kor indultunk a Fő térről és fél óra múlva már meg is érkezünk a Gyopáros tó partjára, ahol elővettük a tegnapi napon hajtogatott csónakokat és óvatosan mindenki vízre tette azt. Sokáig követtük a szemünkkel, a kis csónakokat. A játszótéren nagyokat játszottunk és sok élménnyel telve indultunk vissza a kisvonattal Orosházára.

Ebédkor senkit nem kellett unszolni az evéssel, nem egy gyermek repetázott is.

Délután Alice néni mutatott a gyerekeknek egy un. papírcsík technikát, amivel nagyon sok szép kreatív dolgot lehet készíteni. Meglepő módon a fiúk épp olyan, ha nem ügyesebbek voltak, mint a lányok. Kis kartonlapokra virágokat, állatokat ragasztottunk fel ezzel a technikával, ami nagy türelmet és kézügyességet igényel. Mindenki vitt haza emlékből egy-egy kis képet, amit saját maga készített. Az uzsonna egy kis meglepetés volt, mert Erzsike tagunk a - nagy meleg ellenére - palacsintát süttött, aminek hatalmas sikere volt.

Öröm volt látni, hogy mi-

lyen lelkesen mesélik a nap történéseit a gyerekek.

Csütörtökön reggel, már jó barátságok is kialakultak a gyerekek között. Hisz, ennyi idő épp elég volt ahhoz, hogy kiismerjék, megszeressék egymást.

Már Mackó kutya is várta a gyerekeket az ajtónál. A kötelező simogatás és reggeli után elmentünk a helyi Gyermekkönyvtárba, ahol egy bibliotériás foglalkozással várt bennünket, egy nagyon kedves könyvtáros néni. Az asztal köré ültette a gyerekeket és játékos formában személyiségfejlesztő tréninget tartott. Beszéltünk a jó tulajdonságainkról, hisz erről mindig nehezebb, főleg, ha meg is kell indokolni, hogy miért szeretjük ezt, vagy azt a tulajdonságunkat. Nagyon érdekes válaszokat hallhattunk egy-egy gyermektől. Közben rajzoltak is a gyerekek, amit el is hozhattak magukkal, hogy otthon is megmutathassák.

Ebéd után a nap fénypontja következett, a várva várt fagyizás. Az idő is kegyes volt hozzánk, a közeli kézműves fagyizóban mindenki kedvére válogathatott a több mint 10 féleből. Siettünk, mert már nagyon vártuk a lufihajtogató bohócot, aki mára ígérte, hogy eljön és elkápráztatja a gyerekeket lufihajtogató tudományával. Nem is győzte teljesíteni a gyerekek kívánságait, ki kardot, ki virágot, vagy papagájt, vagy éppen teknősbékát kért. Mindenkinél teljesült a kívánsága és boldogan vitték haza uzsonna után a gyerekek.

Ez a nap is jól telt, láttuk a boldogságot a gyermekek arcán.

Pénteken már minden gyerek tudta, hogy sajnos lassan véget ér a tábor, de igyekeztünk kihasználni minden pillanatot, hogy emlékezetes legyen. Kedves, szép emlékekkel térjenek majd haza. Épp ezért közkíváncsún megint elmentünk a Máltai Játszótérre, ahol Viktor bácsi, karitasz-tagunk, a magyar népmesékből válogatott párat. A gyerekek választhattak, hogy melyik mesét szeretnék megnézni. Igyekeztünk tartalmas, színvonalas szórakozást biztosítani a gyerekeknek.

Még ebédig játszhattak a játszótéren, majd elsétáltunk ebédelni, ahol az ebédosztó nénik már jól ismerték kis csapatunkat, szeretettel vártak bennünket. Megpróbáltak a lehetőségekhez képest mindig a gyerekek kedvében járni.

Délután ismét Brigitta néni a hitoktató látogatott meg bennünket és só, liszt, gyurma segítségével mutatta be azt, hogy mennyi mindent lehet készíteni ebből az anyagból. Példának hozta, hogy a jó Isten is így formál bennünket nap, mint nap. A kiszaggatott, kiszáritott kis formákat a gyerekek otthon kiszínezhetik.

Búcsúzásul egyik karitasz tagunk – Iczka – egy kis gyöngy karkötőt adott át minden táborban résztvevő gyermeknek emlékül, melyen egy kis kereszt volt. Ezt ő maga fűzte és László atya egyik vasárnapi mise után megszentelte. A lelki útravalók mellett egy kis tárgyat is sikerült adnunk, bízva abban, hogy mindkettő emlékeztetni fogja őket az itt töltött időre.

Nagyon jó volt hallani, hogy legtöbb gyerek azt mondta, hogy jövőre is szeretne jönni. Bízunk benne, hogy sikerült olyan programokat összeállítanunk, ami ezt visszaigazolta. Hét végére mindannyian elfáradva, de tele élményekkel tértünk haza.

Minden KARITASZ-tagnak és a segítőknek nagy-nagy köszönetemet fejezem ki, mert az ő segítségük nélkül nem tudtuk volna megvalósítani terveinket.

Külön köszönjük László atyának, hogy - az idén is - biztosította számunkra a Plébánián a helyet, ahol már negyedik alkalommal tudtuk megtartani táborunkat.

Baranyainé Murvay Sára
Jézus Szíve Plébánia
karitasz csoport vezetője

Az „Élet Forrása” elnevezésű gyermekzarándoklat a Tihanyi Apátságba

A Jézus Szíve Plébánia III. gyermekzarándoklatát szervezte a csodálatos szépségű Tihanyba, 2019. június 24-én, hétfőn. A Plébánia több évvel ezelőtt célul tűzte ki, hogy tudatosan bekapcsolódik Közép-Európa Zarándokútjainak az úgynevezett Mária Utak feltérképezésébe.

Az első zarándoklatunk célpontja a csodálatos Vodica volt, majd a második utunkon Máriaradnára juthattunk el, idén pedig a Tihanyi Bencés Apátságot jártuk végig a gyermekekkel és kísérőkkel.

A zarándoklás (lat. peregrinatio) jelentése: utazás szent helyekre. Kelet-Európa összes szent helyét túrautak kötik össze. A legnagyobb a Mária Út, mely népünk Máriához kötődő szent helyeit (kegyhelyeit, kápolnáit, forrásait) csatolja be az európai zarándokvérkeringésbe. A zarándoklás azonban nem egyszerűen utazás, túra vagy kirándulás. Lépései elsősorban belső lépések az emberi szív szentélyébe és Isten Irgalmának élő forrása felé. Számunkra fontos volt, hogy a gyermekek megismerjék ezt a csodálatos helyet, amely a Tihanyi-félszigeten található és I. András királyunk alapította 1055-ben Szűz Mária és Szent Ányos püspök tiszteletére.

Diákjaink ismerkednek történelmünkkel és bekapcsolódnak az egyháztörténelem megismerésébe is, ezért is tartottuk fontosnak, hogy láthassák és olvashassák az alapítólevelet, amelynek a latin szövegében találhatóak az első magyar szavak. Megcsodálhattuk a templom belsejét, ami a barokk építészet kiemelkedő emléke, valamint a

főoltárt, amely a Mariazell-i oltár másolata és a Jézus Szíve oltárt. Megtekintettük a Látogatóközpontot, ahol betekintést nyerhetünk a bencés szerzeteseink életébe, majd Korzenszky Richard atya balatoni fénykép kiállításában gyönyörködhattunk. A panoráma és Tihany lát képe mindenkit lenyűgözött, diákjaink közül sokan most láthatták először a Balatont és bizony a kísérők között is volt olyan felnőtt, aki szintén. A tekintetek és a sok mosoly azt bizonyítja, hogy érdemes volt megtenni a hosszú utat. A

zarándoklat kezdetekor Orosházáról hajnali négykor imával vonultunk ki, amit Iványi Laci atya, az esperesplébánosunk vezetett és amikor elértük Tihanyt, a begurulásunkkor is egy busznyai kis orosházi zengte a hálaadó imát.... Hatalmas megtiszteltetésben volt részünk, mert a bencés monostor falain belül, a szerzetesek által fenntartott kápolnában szentmisét mutatott be az orosházi kis zarándokokért és a hívekért Laci atya, számunkra ez nagyon meghatározó volt.

A nagy melegre való tekintettel természetesen a strandolás és a lubickolás a Balatonban nem maradhatott el, gyűlte a kincsek a parton a sok-sok kecskeköröm... A hazaúton a kis zarándokok elfáradva és jóízűen aludtak egy nagyot. Az esti 22.30-as érkezéskor mindenki megkapta a bencések által megszentelt érmet, amely bizonyította, hogy ez az út egy igazi zarándoklat volt. A leszálláskor hálát adtunk Istennek a szép élményekért és a biztonságos hazaérkezéért is.

Szeretnénk köszönetet mondani a Szege-Csanádi Egyházmegyének, valamint a Jézus Szíve Plébániának, esperesplébánosunknak Laci atyának, hogy a kiírt pályázati lehetőséggel forrást biztosítottak ennek a különleges és csodálatos kegyhelynek a meglátogatására.

Jövőre remélem tovább folytathatjuk a zarándokutat és egy újabb csodálatos élményben lesz majd részünk.

Istennek legyen hála!

Petrus Bea
hitoktató

Szentmise után a tihanyi bencések kápolnájában

Jó lenne sírni, néha

Térdre borulva, alázattal, boldogan
Az ősi fészek templomában
Múltba révedek, imádkozom,
Ifjú éveim füstalakjait álmodom.

Orgona bűgő--hangját hallgatom,
De nem csordul könny az arcomon,
Pedig már érzem nyugatomon,
Piroslik az alkony égboltomon...

Ki hasztalan keres lankadottan,
Miért is merül földi formákba,
Tárja ki inkább belső homályait,
Fordítsa tekintetét a Lélek- világba?

Uram, merre a kelyhed?
Szomjas vagyok, s ezt nem akarom!
Szívem keménységét, hogy meglágyuljon,
Selymes, virágos gypeddel takarom.

Ha sírnék, lélek öntözné földem,
Lelked szántaná lelkemet.
Gördülő gyémántcseppje simogatna,
Halkan dúdolván, amíg pereg.
És a béke átölelné, meglágyítaná szívemet.

Bár körülem még minden meleg,
Mégis tudom, hogy vége közeleg.
Ám kezdet lehet minden percünk,
Amíg élünk és remélünk...

De jó lenne sírni! De hogyan Uram?
Patakban dőlne a könny-folyam,
S átváltva lélek-vágányra,
Könnyezve --- a tegnapot lezárva.
A tanulságot csak én kapom,
Átadni sírva sem tudom...

Gyakran félszeg, együgyű vagyok,
mint a gyermek, nem úgy, mint a nagyok.
Sírás után netán felfrissülünk?
Mosolygunk, s még újul is az erőnk?

Hogyan lehet a fájdalmat elviselni?
Sírás nélkül -- úgy érzem -- nehezen.
Könnyek között talán könnyebben...

Add, hogy néha zokogni tudjak, ISTENEM !

(Dr. Bertók Éva)

Batsányi János: Bízgatás

A Hazáért élni, szenvedni, s jót tenni,
Ügye mellett önként s bátran bajra menni,
Kárt, veszélyt, rabságot érte fel sem venni,
S minden áldozatra mindenha kész lenni –

Barátom! oly dolgok, mellyek az embernek
Dicsőség mezején oszlopot emelnek,
S mellyekért (bár, míg élsz, sokan nem kedvelnek)
A Jók sírodban is áldanak tisztelnek.

Orosházaiak a városon kívül

Fogadalmi kereszt

1368-ban Cegléd északi határán, már romként vet-
ték számba, a tatárjáráskor elpusztított Birincsek falu
Boldogságos Szűz tiszteletére felszentelt templomát.

1990-ben régészeti feltárás során vált láthatóvá a föld
titka.

Egy Orosházáról elszármazott ember érdeklődéssel
kísérte a fejleményeket.

Elhatározta, hogy megvásárolja ezt a határrészt. És
ő, a városunk szülötte, fogadalmat tett, ha a szándéka
megvalósul (sikerül megvásárolni a földet), keresztet
állít a romok fölé.

1996 nyarán – a honfoglalás 1100. évfordulóján –
főtisztelendő Kiszél Mihály címzetes prépost-plébános
áldotta meg a helyszínen felállított, korpusszal ékesített
keresztet.

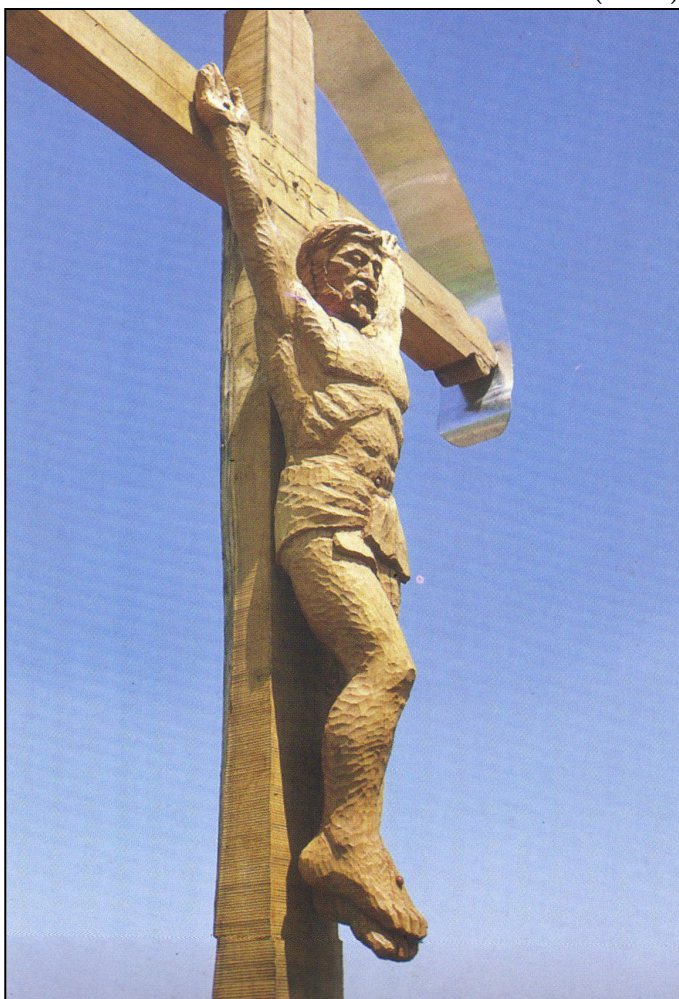
A kereszt már messziről integet, hív. Jelzi, hogy „jó
irányba jössz, ha hozzám igyekszel”.

Az arra járók, néha, tesznek mellé pár szál virágot.

A kereszt rövidebb szárán vésett felirat: „Áldott le-
gyen földművelő őseink emléke!”

Mindörökké, Ámen.

(T. T.)

Fogadalmi kereszt Cegléd-Cifrakertben a Tamási-Répás birtokon.
Orisek Ferenc munkája

Nyílt levél

Kedves Öregzöld Hittestvérem!

A múltkori beszélgetésünk kapcsán from ezt a levelet. Azért, mert olyan szomorúságot éreztem ki a hangodból, ami ugyan teljesen „jogos” volt, de el akarlak távolítani ettől az érzéstől, illetve leírom saját gondolataimat.

Szóval:

Az öregkor - bár sokak szerint „szép” - kor, a legszebbek egyike, unokák stb. Tulajdonképpen, úgy ahogy van, búcsú az élettől.

Ha elismerjük, ha nem, így van!

Én nem túlságosan kedvelem az öregkört, mert tanúja kell, hogy legyek annak, hogy napról-napra fogynak legkülönbözőbb képességeim (az emlékező-ről nem is beszélve, ami lényegében megalázó, ha nem fognám fel - kényszerből - viccesen, mikor kulcsomat, szemüvegemet, imakönyvet stb. keresem...)

Ez a kor - én 70 évre teszem - az Úrnak és az életnek egy ajándéka.

Menetközben nem gondolunk éveink számára, van feladatunk, esetleg elviselhető betegségektől szenvedünk, és tudunk járni. Itt kell megemlíteni a hitünket, mely - minden nehézség és elnyomás ellenére - erőt adott az erőfeszítésekhez.

Mindnyájunk sorsából gyönyörű szép Verdi operát lehetne írni. Néha jókedvű, máskor kevésbé víg áriákkal.

Én is énekelhettem ilyeneket, mert csodák történtek velem, az Úr megmutatta az utat: oklevelem lehetett, szerettem csinálni, életem társát találtam és hittem, hogy Ő a párom is, gyermekeim születtek - egészségesen, jó étvágygal, jóssággal, szeretettel és aztán jöttek az utódok is.

Mindezért, érdemes volt élni, és hinni a Mindenhatóban!

Ezután jöttek a kellemetlen vereségek: rossz munkahelyi főnök, dicsérni nem tudó

társ, boldogtalanság, feleslegesség tudata, betegségek, ellenségesség hitünkkel. Szerencsére, kiváló nehézségelviselő vagyok, talán ez a képességem segített túlélnem.

Az elmúlt majdnem tíz évben, rengeteg időm volt feltárni életem rejtélyeit, a miérteket.

És elővettem a tükröt!

És rájöttem, hogy mindent, amit velem történt, lényegében én idéztem elő a válaszáimmal és bizony butaságaimmal, naivitásommal.

Otthoni példákat nem láttam, („nichts vor dem Kind” - járta nálunk is) megoldási, helyzet - kezelési kulcsokat nem kaptam.

Ha megöregszel, az élet egy részéből, óhatatlanul kiesel.

Ha aktív típus vagy, akkor lehetőség van újrakezdeni az életedet, baráti viszonyt kialakítani, (engedni kialakulni), programokat látogatni, esetleges társ-félét felkutatni, ha elvesztettük, sajnálatosan a párunkat, elmélyedni a hitben...

Ha „megmondó” emberek vagyunk, akkor kissé nehezebb a helyzetünk, ugyanis senki (főleg korosztály-beli, de a fiatalok még úgysem!) nem szereti a bírálatot, ami ugyan fakadhat jóindulatból, segítő szándékból, de nem kérnek belőle az emberek.

Nem tudom, csak sejtem, hogy itt okozhatod magadnak a nem szükséges ellenálásokat. Az igazság, amit szeretünk, lehet, hogy csak a miénk, a másoké más! Az „igazat” csak a Megváltó tudhatja!

Kedves Testvérem!

Itt elértem addig a pontig, hogy kockáztatom barátságodat, de kérem, úgy olvasd, ahogy én szeretném, valódi-hitbeli szeretettel.

Vagyis:

1. Tudomásul kell vennünk, hogy gyermekeink már nem követik mély tisztelettel a mi jó tanácsainkat, amiket életünk során éreltünk bölcsességé. Tehát nem kell ezeket adnunk nekik. Hiába van nekem igazam, erre az igaz-ra, csak életük vége felé fognak ők is szert tenni - vagy nem. De ez az Ő életük. (Ha visszagondolok, én sem engedtem volna „beszólni” az általam kitalált remek életembe.)

2. Régen, ugye nem volt telefon, úgy általában. Nem tudtuk naprakészen, hogy vannak a szüleink. Vagy levélváltásban, vagy személyes (nem gyakori, mert nem értél rá) látogatáskor tudtunk beszélgetni.

És a **beszélgetés**-en van a hangsúly.

Lehet telefonon igazán beszélgetni? Szerintem, nem. Nem látom a másik arcát, a mozdulatait, amik segítik a párbeszédet.

Ezt a gyerekek is tudják. A mintamondatok: Szia, Anyuka (Apuka)! Hogy vagy? Ez egyenlő a „How do you do”-val, vagy-

is erre a kutya sem vár mélyreható választ, ugyanis a telefonkábelén át nem tudnak érdemben segíteni rajtam, csak gondot okozok, holott tudom, milyen a mai világ nekik is.

Tudom, persze, az esne jól, hacsak röviden, de idecsörögnek, Meg is teszik, időnként. És mindig segítenek, ha konkrét bajom van, amit el kell intézni.

3. Keresni kell a korosztályosok társaságát, mindenütt, még a hitünkben is. (a hit és a vallás, két különböző dolog, szoros összefüggésben és elválaszthatatlanságban)

4. Az öregség nem szegény.

A velejáró jelek sem bajok: ősz haj, kopaszság, a szépség messze tűnése, mozgáskorlátozottság stb.

A bot használata egy jótétemény, áldott az, aki kitalálta ezt az eszközt, mely segít járni!

5. Apukám mottója volt az életre: „Dum spiro - spero”. Tehát, minden elbúcsúzásnál ezt mondta nekem. Akkor még nem tudtam, hogy ez milyen fontos volt neki. Ez a mondat segített neki élni.

Csak gondolatokat írtam le, amit milliószor, saját magam életén elgondolkozva ismételtam.

Érdemes volt élnem?

Igen!

Gyermekeimmel, munkatársaim egyikevel-másikával nyomot hagyok az életben, amiben lehet valami jó. Barátságaim gyönyörűek voltak egészen kicsi koromtól a gimnáziumi barátságokig és a HIT-beli „testvéreim”-ig.

Csak a mai napra gondolok, a más életem úgy, ahogy képes vagyok rá, Istenünk (Megváltó) segítségével és állandó támogatásával.

Nem engedem magamhoz a megbánottságot, haragot, elégedetlenséget, mert nem érdemes mázsákkal terhelni a lelkeimet.

Megtehetem (most már!), hogy csak magammal foglalkozom, amellet, hogy ha szükséges és tudok, hajlandó vagyok segíteni, természetesen Istenünk támogatásával.

Íme, bocsánat, nem tanácsadás, nem „Okos Kataság”, hanem együttgondolkodás!

Remélem, nem untattalak, és fejlődésedre tudsz a fentiekből valami csekélységet használni, ha az Úr is úgy akarja, mert Ő mindig az előremutatót támogatja, ugyanis csak Ő tudja célunkat.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

hittestvéred

**OROZHÁZI
KATOLIKUS
TUDÓSÍTÓ**

Kiadja: Jézus Szíve Plébánia
5900 Orosháza, Deák Ferenc u. 18.
www.orozhaziplebania.hu

Felelős kiadó:

Iványi László tb. kanonok,
esperes, plébános

Szerkesztő:

Mészáros Géza

Tördelés:

Iványi László

Nyomtatás:

MMD TEAM